

-USA. Drie ervaren fietsreizigers (50-60) zoeken een geoefende medefietser voor een tocht van maximum 45 dagen langs de Trans America Bicycle Trail. Periode: september-oktober 1997. Low budget en bagagevervoer met fietstassen. Contact: André Ramault, Kroonstraat 28/6, 8000 Brugge.

Bovenstaand zoekertje trof ik aan in mijn weekendkrant van 1 februari 1997. Fietsreizigers met het gewenste profiel die niet reageerden mogen zich nu voor de kop slaan. Zo'n gunstig prijs-kwaliteit aanbod herhaalt zich deze eeuw niet meer. Vijf lezers, waaronder ikzelf, namen contact op. Drie gemoedelijke samenkomsten leverden een hoop strikte afspraken op. Dat iedere deelnemer deze afspraken nadien heel ruim interpreteerde, getuigt van een creatieve instelling. Creativiteit is een niet onbelangrijke eigenschap van fietsreizigers.

Op 8 augustus checkten zeven veteranen met fiets en bagage in voor de vlucht naar Denver in de Staat Colorado. Sabena behandelde ons met respect, onze tickets werden opgewaardeerd van economyclass naar businessclass. Behalve enkele pittige drankjes, kregen we ook comfortabele oordopjes. Zoek hierachter niets in de richting van bejaardenzorg of van Belgisch favoritisme.

Tijdens een tussenstop met vliegtuigwissel in Cincinnati Airport zocht Marc op de transportband vergeefs naar zijn bagage. De overstaptijd was weliswaar krap, maar ontbrak het ons toch niet aan denkwerk en assertiviteit? We slaagden er niet in om het euvel op orthodoxe wijze kenbaar te maken. Eindstation Denver bracht bevestiging van het probleem: geen fietszakken en geen bagage voor de niet-begrijpende Marc! Enkele groepsleden bezochten 's anderendaags Denver, anderen wachtte af in 'Cristal Inn'. De rest zette met Marc de zoektocht naar de bagage verder in het labirint van Denver Airport. De computer van Delta Airlines signaleerde de fietszakken achtereenvolgens in Brussel en in Chicago. De speurtocht had iets van een detectiveverhaal met Kafka trekjes. De volgende dag gaf de computer het op, de bagage

was spoorloos. Toen ging Fons zich even te buiten en in een ‘Spaanse colère’ vloog hij het “voor onbevoegden verboden” bagagedepot binnen. Even later plofte hij Marc’s fietstassen op de desk voor de verbouwereerde magazijnier. Inventiviteit en doorzetting redmiddelen voor een falend computerprogramma. In de groep haalde euforie het van koel denkwerk, en naïef als groentjes dachten we niet eens aan een ingebrekestelling op papier. Meteen ook weg de kans op schadevergoeding voor twee verliesdagen.

Onze tocht van zes weken waarbij we 3018 km fietsten, ligt nu al enkele maanden achter mij. Ik fietste intussen in Burkina Faso en Spanje en ik trotseerde regen en wind in mijn Pajottenland. Maar de fietstocht door de Rocky Mountains van Denver naar Seattle vergeet ik niet licht. We fietsten door schitterende landschappen, hoogvlakten en bergpassen in de staten Colorado, Wyoming, Montana, Idaho, Washington en een stukje Canada. We kenden dagen van luxe en rijke eettafels, maar vaak overleefden we tussen rotsen en onder bomen, langs oevers en op campgrounds in het bos. En er was een gebeurtenis die lang nazinderde. Tijdens het ontbijt - pannenkoeken met ahornsiroop - in de 'Seven Gables' van het godvergeten plekje Lake George, lazen we in de morgenkrant dat Lady Di ‘s namiddags (!) had gecrasht in Frankrijk. Het tijdsverschil van 8 uur leverde nog meer verrassingen op.

Ik was de oudste deelnemer, toevallig ook met de meeste training. Ik nam dus vaak de kop. Op mijn tempo, vaak een eind voorop, was ik de grijze verkenner en de spoorzoeker in bisonland. Dagenlang fietsten we eenzaam op de waterscheidingslijn van Continental Divide, soms meer dan zesduizend voet hoog. Op veiligheid staat een prijs, en we investeerde in een rood driehoekig waarschuwingsvlaggetje. Om de beurt in laatste positie, hielden we met dit hoogstammig vaantje het motorengeweld op afstand.

Na deze situatieschets wil ik het hebben over een bijzondere tochtgenoot, Willie. Tijdens deze reis leerde ik de veelzijdigheid van deze wielercrack kennen. Alleen voor hem wilde ik die reis voor geen geld missen. Willie is een man uit één stuk, een kruising tussen het type bankdirecteur en een non-conformistische

flandrien. Naarmate de dagen verstreken geraakten we meer en meer bevriend. Wilfried - zo heet hij officieel – was onze benjamin maar toch al op brugpensioen. Met zijn indrukwekkende baard met veel grijs, zijn 1,91 m en zijn 106 kg, is hij een man die je maar beter ontwijkt op de trap. In de nabijheid van een kerel van dat formaat is het leven een stuk gezelliger. En voor iemand uit mijn gewichtsklasse met het kleermakersbrilletje, een stuk veiliger ook. Het kruisen van een verdwaalde beer in het grote Okanogan National Forest, leek mij achter de rug van Willie geen onhaalbare kaart. In het Yellowstonepark, waar coyottes en grizzly's nooit veraf zijn, schoof ik voor de nacht instinctmatig mijn éénpersoonstentje dicht in de richting van zijn grote tent. Het zware gesnurk van Willie joeg niet alleen muggen op de vlucht. Die oordopjes van Sabena waren een godsgeschenk!

Aanvankelijk vreesden we dat deze reus zijn zwaar lijf nooit over de eindmeet in Seattle zou krijgen. De eerste 100 miles van de tocht zwalpte hij ver achterop. Puffend als een Londense dubbeldekker duwde hij zijn randonneur over de hellingen van Colorado. Drie dagen later, voorbij de Ute Pass, kwam er beterschap. Samen met Guido en pal tegen de wind in, bereikte hij Fairplay met minuten voorsprong. Op de Hoosier Pass (3518 m) kwam hij ruim een uur later boven. De manier waarop hij dit met zijn gewicht en met 24 kg bagage klaarspeelde, tart de wetten van de zwaartekracht. Met wollen sokken rond de polsen begon hij in het sneeuwwater de helse 40 km lange afdaling. Forelfris bereikte hij in mijn wiel het skioord Breckenridge.

Wij waren de Alfa en de Omega in de groep. Ik was de oudste, hij de jongste. Ik was de smalste, hij de dikste. Wij waren volledig anders, en toch kregen we dag na dag meer waardering voor elkaar. Op de lichtgolvende wegen van Wyoming kwam hij vaak naast me fietsen. Puttend uit ons roemrijk wielerverleden, vertelde hij pittige en mij onbekende anekdotes over vedetten uit de fifties. Evengoed over een lang vergeten kermiscoureur als over een kampioen, waarvan de foto tegen de muur van vaders kleermakersatelier hing. Raymond Impanis, Milou Gosselin, Stan Ockers, Jef Schils, Nest Sterckx, enz... Ook pistiers passeerden de revue, zoals Poeske Scherens en zesdagenkoning Piet Van Kempen. Piet vestigde zich later in het Brusselse en ik maakte zijn

maatpakken. En stukje bij beetje ontdekte ik een ander facet van zijn veelzijdigheid: Willie is een gereputeerd deelnemer aan Vlaamse wielquizzen. In 1994 won hij o.m. de befaamde quiz ‘De wielersheren van het Meetjesland’, en in 1988 de ‘Radio Tour Quiz’ van Verschueren en Vermeire. De man heeft een paardengeheugen.

Over onze lukraak samengestelde gelegenheidsgroep geen kwaad woord! Het was er goed schuilen. Tweemaal adopteerde de groep een eenzame jonge Amerikaanse fietser. Al weken onderweg, de mentale weerbaarheid op een laag pitje, en hunkerend naar aanspraak. Na enkele dagen asiel werden deze wrakken opnieuw strijdlustige kerels. Ze sloegen de vleugels weer open, op zoek naar nieuwe uitdagingen. En toch, goed halverwege de tocht in Idaho splitste onze groep. Geen ruzie, nee, laten we zeggen een voorzorg om problemen te voorkomen. We fietsen al enkele weken door de Rocky Mountains, en dit liet sporen na. Een tweetal deelnemers leed aan klimverzadiging, een andere had de grens bereikt van wat aan ‘uncomfort’ draaglijk, terwijl twee anderen in de ban geraakten van de Rocky Mountains. Zij stonden er op nog een ommetje te maken langs het Canadese British Columbia. De groep splitsen dus en vrienden blijven!

André en ik kozen voor het klimwerk over de groene N20 langs de Canadese grens. Op het menu nog 5 bergpassen. Tot ieders verbazing koos ook Willie voor deze uitdaging. Of bepaalde mijn keuze ook de zijne? Zonder verpinken hield hij vol dat zijn zware diesel nu pas op kruissnelheid draaide. Met zijn drieën reden we over de Sherman Pass, de Louploup Pass, de Wauconda Pass en de Rainy Pass. Met een geloof dat bergen verzet, zorgde hij ervoor dat we voorbij deze bergpassen niet al te lang moesten wachten. Willie begon er zin in te krijgen. En dan kwam de ruige Washington Pass. Het is een col met een moeilijkheidsgraad, vergelijkbaar met een Tourmalet of een Galibier. Op het steilste stuk van de Washington Pass haalde Willie ongemeen krachtig uit. Helaas, daar trapte hij zijn vrijwiel in de vernieling. Voor hem en achter hem, over een afstand van 60 km, geen enkele bewoning. Hopeloos alleen slaagde hij erin een lift te krijgen. Zijn redder bracht hem naar de dichtste fietsenmaker, 140 km verderop.

Over Willie geraak je niet uitgepraat. Ik sluit af met wat voor mij het mooiste moment was van onze ontmoeting. Het was een eenvoudig gebaar van hem, en daarom zo mooi. In Okanogan trokken we naar een laundromat. Onze kledij, doordrongen van stof en zweet, verdiende een sopje. Nog het minipakje Dash uitschudden, en daarna enkele kwartdollars in de gleuf. Dertig minuten wachten in dit mufte lokaal, nee liever buiten in de zon. Op het speelplein een indianenmeisje, heel alleen, ongeveer 10 jaar oud, blootsvoets en met lange zwarte vlechten. Ze hinkelt elegant tussen krijtlijnen. Ze blaakt van levenslust en geniet van dit eenvoudige, oeroude spelletje. Haar indianenmama vult nu al voor de derde of de vierde keer een wastrommel, en het kind begint zich toch wat te vervelen. Willie voelt het, en hij wenkt het kind. Uitnodigend houdt hij haar mijn witte mountainbike voor, de kleinste herenmaat. Op zo'n fiets klimmen, dat deed het indianenkind nooit eerder. Ze wil wel, maar het lijkt moeilijker dan een alpentop beklimmen. In één vlotte beweging zwiept Willie haar over de bovenbuis. Eerst aarzelend onzeker, dan lachend en kraaiend van plezier maakt ze haar eerste pedaalslagen. De oude man met de baard houdt voor alle zekerheid het zadel stevig vast, en loopt een rondje omheen het plein. Er gebeurt een mirakel. In enkele minuten tijd slaagt dit speelse indianenkind erin mijn mountainbike te bedwingen. Kennelijk bezit ze nog veel van die krachten waarmee haar voorvaders ongezadelde en wilde mustangs in toom hielden. Ook zij is katachtig lenig. Toch maar niet overdrijven, en liever bijtijds ophouden. Een valpartij is zo gebeurd, en hoe verklaar je twee geschaafde bruine knietjes aan een furieuze indianenmama? Als Belg is daar in het post-Dutroux tijdperk geen beginnen aan. Dus tijdig stoppen, en nu niets dan vrolijke gezichten. Ook Willie, de reus met het grote kinderhart, lacht fijntjes in zijn baard. Dank je Willie, jij mag nog heel lang in mijn wiel hangen!

Julien Deboeck.